

נדה כו

קושי: סנדל גבי בכורות למאי הלכתא?
 תירוץ: לבא אחרי - בכור לנחלה ואין בכור לכהן.
 עוד קושי: סנדל דתנן גבי כריתות למאי הלכתא?
 תירוץ 1: שאם תלד ולד דרך דופן, וסנדל דרך רחם - דמייתא קרבן אסנדל.
 קושי על התירוץ: ולרבי שמעון דאמר יוצא דרך דופן - ולד מעליא הוא מאי איכא למימר?
 תירוץ 2: אמר רבי ירמיה: שאם תלד ולד בהיותה עובדת כוכבים, וסנדל לאחר שנתגיירה - דמייתא קרבן אסנדל.

קושי על כל התירוצים: אמרוה רבנן קמיה דרב פפא: ומי איתנהו להני שינויי? והא תניא: **כשהן יוצאין - אין יוצאין אלא כרוכין!**
 שני תירוצים

רבי הונא בר תחליפא משמיה דרבא אמר: אפילו תימא מצומצמין, ואיפוך שמעתתא	אמר רב פפא: שמע מינה מכרך כריך ליה ולד לסנדל אפליגיה, ומשלחיה ליה כלפי רישיה	
שיצאו דרך מרגלותיהם, דולד קדים ונפיק	כגון שיצאו דרך ראשיהם, דסנדל קדים ונפיק	גבי בכורות
שיצאו דרך ראשיהן, ולד דאית ביה חיותא - מדנפיק רישיה הויא לידה, סנדל - עד דנפיק רוביה	שיצאו דרך מרגלותיהם, ולד דאית ביה חיותא - סריך ולא נפיק, סנדל דלית ביה חיותא - שריק ונפיק	גבי כריתות

משנה. שליא בבית

רבי שמעון	תנא קמא
נימוק הולד עד שלא יצא	הבית טמא לא שהשליא ולד, אלא שאין שליא בלא ולד

תניא רבי אושעיא זעירא דמן חבריא **חמשה שיעורין טפח, ואלו הן: שליא, שופר, שדרה, דופן סוכה, והאזוב.**

שליא	שופר	שדרה	דופן סוכה	אזוב
שליא בבית הבית טמא	דתניא כמה יהא שיעור שופר? פירש רבי שמעון בן גמליאל: כדי שיאחזנו בידו ויראה לכאן ולכאן טפח	דא"ר פרנך אמר רבי יוחנן: שדרו של לולב צריך שיהא יוצא מן ההדס טפח.	דתניא: שתיים כהלכתן, שלישית - אפילו טפח	דתני רבי חייא: - אזוב טפח

אמר רבי חנינא בר פפא דריש שילא איש כפר תמרתא: תלת מתניתא ותרתני שמעתתא - שיעורא טפח.

קושי: תרתני? חדא היא!

תירוץ: אמר אביי: אימא אמר רבי חייא אזוב טפח.

קושי על הברייתא: ותו ליכא?

- והאיכא: **טפח על טפח על רום טפח מרובע - מביא את הטומאה וחוצץ בפני הטומאה!**
 תירוץ: טפח - קאמרינן, טפח על טפח לא קאמרינן.
- איכא: **אבן היוצא מן התנור טפח ומן הכירה שלש אצבעות - חבור!**
 תירוץ: כי קאמרינן - היכא דבציר מטפח לא חזי, אבל הכא - כ"ש דבציר מטפח יד תנור הוא.
- והאיכא תנורי טפח בנות דתניא, **תנור תחלתו ארבעה ושיריו ד' - דברי רבי מאיר, וחכמים אומרים: במה דברים אמורים - בגדול, אבל בקטן - תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו, ושיריו ברובו.**
 וכמה כל שהוא? אמר רבי ינאי: טפח, שכן עושין תנורי בנות טפח!
 תירוץ: בפלוגתא לא קמיירי.
- תירוץ גם לקושי הקודם: השתא דאתית להכי - הא נמי פלוגתא היא, דקתני סיפא: **אמר ר' יהודה, לא אמרו טפח - אלא מן התנור ולכותל.**
- והאיכא מסגרת טפח!
 תירוץ: בדכתיבן לא קא מיירי.
- והאיכא כפורת טפח!
 תירוץ: בקדשים לא קמיירי.
- והאיכא: דיה לקורה שהיא רחבה טפח!
 תירוץ: בדרבנן לא קמיירי,
 מיקוד התירוץ: אלא בדכתיבן ולא מפרשי שיעוריהו.

ייתב רב יצחק בר שמואל בר מרתא קמיה דרב כהנא ויתב וקאמר: אמר רב יהודה אמר רב:

כל שלשה ימים הראשונים	תולין את השליא בולד
מכאן ואילך	חוששין לולד אחר

רב כהנא מקשה: אמר ליה: ומי אמר רב הכי? והאמר רב: אין הולד מתעכב אחר חבירו כלום!
תגובת רב יצחק: אישתיק.

רב כהנא מציע תירוץ: אמר ליה: דלמא כאן - בנפל, כאן - בבן קיימא?

כל שלשה ימים הראשונים	תולין את השליא בולד	יצא נפל ראשון
מכאן ואילך	חוששין לולד אחר	
אין הולד מתערב אחר חבירו כלום		יצא בן קיימא ראשון

תגובת רב יצחק להצעת רב כהנא: אמר ליה: את אמרת לשמעתתיה דרב? בפירוש אמר רב הכי: הפילה נפל ואחר כך הפילה שליא - כל שלשה ימים תולין את השליא בולד, מכאן ואילך - חוששין לולד אחר.
ילדה ואח"כ הפילה שליא - אפילו מכאן ועד עשרה ימים אין חוששין לולד אחר.

מעשה: שמואל ותלמידי דרב ורב יהודה הוו יתבי, חליף ואזיל רב יוסף בריה דרב מנשיא מדויל לאפייהו באלי ואתי,

אמר: אתי לן גברא דרמינן ליה בגילא דחטתא ומרמי ומדחי.
אדהכי אתא

אמר ליה שמואל: מאי אמר רב בשליא?

א"ל, הכי אמר רב: אין תולין את השליא אלא בדבר של קיימא.

שיילנהו שמואל לכל תלמידי דרב ואמרי ליה הכי, הדר חזייה לרב יהודה בישות.

לפי פירוש הרשב"א

רב יהודה אמר רב	רב יוסף בריה דרב מנשיא משמיה דרב
לאחר שלושה ימים חוששים לולד אחר	אין תולין את השליא אלא בדבר של קיימא – כלומר אין אומרים שזה ולד אחר אפילו לאחר שלושה ימים

שאלה: בעא מיניה רבי יוסי בן שאול מרבי: המפלת דמות עורב ושליא מהו?
תשובה: אמר ליה: אין תולין אלא בדבר שיש במינו שליא.

עוד שאלה באותו נושא: קשורה בו מהו?

תגובת רבי: אמר ליה: דבר שאינו שאלת.

קושי על רבי: איתביה: המפלת מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן, בזמן שהשליא קשורה עמהן - אין חוששין לולד אחר, אין שליא קשורה עמהן - חוששין לולד אחר, הריני מטיל עליהן חומר שני ולדות, שאני אומר שמא נמוח שפיר של שליא, ונמוח שליא של שפיר!
תיובתא!

